

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **R. T.**, narozený ...
v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Policejní prezidium ČR**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného

takto:

- I.** Žaloba se z a m í t á.
- II.** Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v tom, že žalovaný zapsal žalobce do Evidence nežádoucích osob i do Schengenského informačního systému, na základě čehož byl žalobce dne 27.6.2017 po příletu na pařížské mezinárodní letiště v letištním prostoru zadržen a byl mu odepřen vstup do země, přestože měl vyřízené krátkodobé vízum pro vstup do Schengenského prostoru.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

2. Žalobce poukazuje na to, že si nebyl vědom jakéhokoliv pochybení či problému na své straně a proto požádal žalovaného, konkrétně oddělení správy a kontroly osobních údajů o sdělení důvodu zápisu. Dne 4. 9. 2017 mu bylo zasláno sdělení, že je veden jak v Evidenci nežádoucích osob (ENO), tak v Schengenském informačním systému (SIS), avšak žalobci není znám důvod takového záznamu. Zdůraznil, že je úspěšným podnikatelem, podniká obchodní cesty po celé Evropě, ve Francii vlastní nemovitost a několikrát ročně zde pobývá kvůli léčbě, kterou zde podstupuje. Nikdy neměl na území ČR problémy s cizineckou policií, které by mohly vést k jeho zavedení do systému ENO, a v důsledku toho do systému SIS, který spravuje žalovaný.
3. Zdůraznil, že v důsledku bezdůvodného zavedení do výše uvedených systémů došlo k bezdůvodnému omezení na osobní svobodě a omezení jeho práva volného pohybu. Záznam dále omezuje žalobcovu volnost pohybu po Evropské unii, přičemž tyto cesty jsou pro něj stěžejní a to nejen z podnikatelských důvodů, ale i s ohledem na jeho zdravotní stav. V jednání žalovaného tedy spatřuje porušení ústavního práva na zaručení osobní svobody zakotvené v článku 8 Listiny základních práv a svobod a svobody pobytu a pohybu zakotvené v článku 14 Listiny základních práv a svobod. Dále pak dochází k zásahu do ústavně zaručeného práva na zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména zakotveného v článku 10 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že nezákonný zásah stále trvá.
4. Žalobce závěrem podané žaloby navrhl, aby soud rozhodl o tom, že popsáním jednáním se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, a aby mu uložil nadále nepokračovat v porušování žalobcových práv a obnovit stav před tímto zásahem. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že policie provozuje informační systém cizinců podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve kterém vede o cizinci v souladu s § 158 odst. 1 písm. b) bod 7 tohoto zákona důvod zařazení do ENO s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území. Žalobce byl označen za nežádoucí osobu na základě § 154 odst. 2 zákona a podle § 154 odst. 6 zákona byl zaevidován do ENO od 19.6.2017 do 19.6.2018. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20.12.2006 o zřízení, provozu a využívání SIS druhé generace byly osobní údaje žalobce na základě výše uvedených skutečností vloženy do SIS II od 19.6.2017 do 19.6.2018. Policie ČR podle § 155 odst. 1 zákona přezkoumá důvody, které vedly k zařazení cizince do ENO podle § 154 odst. 2 zákona jedenkrát ročně nebo vždy, má-li poznatky tyto důvody zpochybňující a na základě tohoto přezkumu cizince v evidenci ponechá nebo jej z této evidence neprodleně vyřadí. Nemůže-li sama přezkoumat, požádá o přezkum toho, kdo uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu. V případě žalobce bylo opětovným dotazem u zadavatele požadavku prověřeno, že důvody, které vedly k zařazení žalobce do ENO, i nadále trvají. Žalovaný zdůraznil, že byly splněny všechny zákonné důvody pro to, aby byl žalobce označen za nežádoucí osobu a zařazen do uvedených rejstříků. Při rozhodování o zařazení žalobce do ENO byla posuzována i přiměřenost mezi důvody a důsledky jeho zařazení. Vzhledem k tomu, že se jednalo o důvodné nebezpečí, že žalobce označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, Policie ČR žalobce zařadila i do informačního systému smluvních států (SIS II), a to v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství. Zároveň byla splněna i podmínka, že žalobce není občanem Evropské unie nebo občanem

smluvního státu, proto mohly být jeho údaje vloženy do informačního systému smluvních států. K porušení Listiny základních práv a svobod zdůraznil žalovaný, že žalobce není nositelem žádného základního práva, jehož obsahem by bylo právo svobodně vstoupit na území ČR. Postavení žalobce je v daném případě plně v diskreční pravomoci příslušných orgánů veřejné moci ČR.

6. U jednání soudu zástupce žalobce několikrát zdůraznil, že činnost správního orgánu musí být kontrolována, aby bylo zajištěno, že policie jedná v souladu se zákonem. Pokud nemá přístup do správního spisu k utajeným informacím účastník, musí ho mít alespoň soud. Vyjádřil přesvědčení o tom, že policie může záznam provést, ale musí existovat legitimní kontrola, aby byla vyloučena svévole správního orgánu. Touto kontrolou musí být minimálně žaloba na ochranu před nezákonným zásahem.
7. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a zdůraznil, že vnitřní kontrola existuje.
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce požádal dne 4.7.2017 o poskytnutí informace o tom, jaké veškeré osobní údaje Policie ČR k jeho osobě zpracovává, i o likvidaci veškerých těchto zpracovávaných osobních údajů, včetně sdělení, do kdy budou tyto osobní údaje uchovávány v případě, že jejich likvidace není možná.

Dne 4.9.2017 sdělil žalovaný žalobci, že prověřil zpracování osobních údajů vztahujících se k osobě žalobce, jejichž likvidaci žalobce požadoval s tím, že tyto údaje jsou i nadále potřebné pro plnění jeho zákonných úkolů a povinností. Dále se pak vyjádřil k jednotlivým zpracováním osobních údajů žalobce. Kromě jiných údajů uvedl, v bodu 2), že pod CZ0000006616789000001 je v Schengenském informačním systému II veden záznam podle článku 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vztahující k osobě žalobce. V této souvislosti byl k osobě žalobce pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států Schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány ČR. Dále bylo žalobci v bodu 3) sděleno, že Policie ČR provozuje informační systém cizinců dle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve kterém vede o cizinci v souladu s § 158 odst. 1 písm. b) bod 7 zákona o pobytu cizinců důvod zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území. Žalobce byl za nežádoucí osobu označen podle § 154 odst. 2 zákona a dle § 154 odst. 6 zákona byl zaevidován do evidence nežádoucích osob od 19.6.2017 do 19.6.2018. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 byly jeho osobní údaje na základě uvedených skutečností vloženy do Schengenského informačního systému II od 19.6.2017 do 19.6.2018. Žádosti o likvidaci těchto údajů nebylo vyhověno.

9. Součástí správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem je i část, kterou žalovaný označil jako vyloučenou z nahlížení.
10. Městský soud v Praze vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v § 82 zákona č. 150/2002 Sb. – soudního řádu správního v platném znění (dále jen s. ř. s.), podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

11. Z podané žaloby je patrné, že žalobce nezákonný zásah spatřuje v zápisu žalobce do Evidence nežádoucích osob i do Schengenského informačního systému.
12. Soud považuje v první řadě za nutné s ohledem na vyjádření zástupce žalobce u jednání zdůraznit, že ke kontrole činnosti žalovaného dochází právě tím, že žalobce měl možnost proti jím označenému nezákonnému jednání žalovaného podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, což učinil. Kontrola postupu žalovaného je tedy zajištěna, neboť soud se na základě podané žaloby zabývá věcně právě tím, zda bylo jednání žalovaného spočívající v zápisu žalobce do uvedených systémů nezákonným zásahem do práv žalobce a zda je nutné žalobci poskytnout ochranu před takovým jednáním.
13. Podle ustanovení § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
14. Ze správního spisu je patrné, že žalobce byl označen za nežádoucí osobu právě na základě § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud měl možnost se seznámit s důvody uvedenými i v té části spisu, kterou žalovaný označil jako vyloučenou z nahlížení, a konstatuje, že důvody, které vedly policii k úkonu, který je žalobou v této věci napaden, byly dány a byly tak splněny podmínky pro to, aby byl žalobce označen jako nežádoucí osoba. Skutečnosti uvedené v utajované části správního spisu jsou totiž dostatečným podkladem pro závěr správního orgánu o tom, že žalobce může svým jednáním závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních (členských) států EU. Pokud pak na základě těchto poznatků žalovaný zaevidoval žalobce do evidence nežádoucích osob, postupoval zcela v souladu ustanovením § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
15. Provedený zápis nelze v žádném případě hodnotit jako projev svévole správního orgánu. Soud považuje také za nutné zdůraznit, že si je zákon vědom závažných důsledků spojených se zařazením cizince do evidence nežádoucích osob, když v ustanovení § 154 odst. 5 zdůrazňuje, že ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. Policie je oprávněna požadovat po tom, kdo uplatňuje požadavek podle odstavce 1, prokázání přiměřenosti podle předchozí věty, pokud tato přiměřenost není prokázána v požadavku. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný při označení žalobce za nežádoucí osobu hodnotil i tato zákonem daná kritéria.
16. Z ustanovení § 155 odst. 1 zákona pak vyplývá také povinnost policie přezkoumávat důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle § 154 odst. 2, jedenkrát ročně nebo vždy, má-li poznatky tyto důvody zpochybňující, a na základě tohoto přezkumu cizince v evidenci ponechá nebo jej z této evidence neprodleně vyřadí. Nemůže-li sama tyto důvody objektivně přezkoumat, požádá o jejich přezkum toho, kdo

uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu. Žalovaný se řídil při své činnosti i tímto ustanovením, když u zadavatele požadavku prověřoval, zda důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, stále trvají s tím, že mu bylo potvrzeno, že i nadále trvají, a proto není možno vyhovět jeho žádosti o likvidaci osobních údajů.

17. Protože soud neshledal námitky žalobce důvodnými, žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.
18. Výrok o nákladech je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu